

czwartek, 18.07.2024

Dziś obchodzimy wspomnienie św. Szymona z Lipnicy, prezbitera

?Młodość i droga do kapłaństwa Św. Szymon urodził się w miejscowości Lipnica, zwanej dzisiaj Lipnicą Murowaną (koło Bochni). Przyszedł na świat między 1435 a 1440 r. Jego rodzice Anna i Grzegorz byli średnio zamożni, należeli do niższej warstwy mieszczańskiej. Byli ludźmi głębokiej wiary. Szymon już w domu rodzinnym wzrastał w atmosferze życia chrześcijańskiego i otrzymał dobre wychowanie religijne. Źródła pisane podkreślają, że od dzieciństwa wykazywał wyjątkową pobożność. Od lat młodzieńczych Szymon odznaczał się także umiłowaniem nauki oraz zapalem do jej zdobywania i pogłębiania. W 1454 r. zapisał się na Wydział Artium Akademii Krakowskiej. W 1457 r. ukończył fakultet sztuk wyzwolonych z tytułem bakałarza. Mógł kontynuować studia, ale wybrał życie zakonne, wstępując do Zakonu św. Franciszka z Asyżu, do nowo założonej w 1453 r. przez św. Jana Kapistrana wspólnoty franciszkańskiej, której klasztor znajdował się w Krakowie pod Wawelem. Zakon Braci Mniejszych de Observantia był pod wezwaniem św. Bernardyna ze Sieny, dlatego franciszkanów tej wspólnoty nazywano popularnie bernardynami. W klasztorze krakowskim Szymon odbył roczny nowicjat, a później studiował teologię w ramach przygotowania się do święceń kapłańskich. Odznaczał się wieloma wrodzonymi zdolnościami, a także pilnością w nauce, co pozwoliło mu na zdobycie szerokiej wiedzy teologicznej.

?Życie zakonne i postęga kapłańska Po przyjęciu święceń w 1465 r. pierwszą placówką posługi kapłańskiej i zakonnej Szymona był klasztor w Tarnowie, gdzie pełnił funkcję gwardiana. Ale już dwa lata później powrócił do Krakowa, gdzie wypełniał obowiązki kaznodziei w kościele św. Bernardyna i kierował skryptorium klasztornym. Sam także własnoręcznie przepisywał dzieła pisarzy swojego zakonu. W zakonie Szymon szybko dał się poznać jako przykładny brat mniejszy, bardzo gorliwy w codziennym życiu zakonnym i w posługiwaniu innym. Postrzegany był jako człowiek oddany modlitwie, pokorny i prowadzący życie pełne umartwienia. Modlitwa i kontemplacja zajmowały pierwsze miejsce w jego codziennym życiu. Wiele godzin spędzał na rozważaniu Pisma Świętego, a także oddawał się studium pism Ojców Kościoła, dzieł teologicznych i ascetycznych. Jako kapłan poświęcił się głoszeniu słowa Bożego. Szybko zasłynął jako gorliwy i wybitny kaznodzieja. Do kazań zawsze starannie się przygotowywał. W swoim kaznodziejstwie naśladował mistrzów odnowy życia franciszkańskiego: św. Bernardyna ze Sieny i św. Jan Kapistrana. Idąc ich śladem, był wielkim czcicielem Imienia Jezus; podczas kazań często nabożnie wzywał tego Imienia ze zgromadzonym ludem. W wyjątkowy sposób potrafił przemawiać do serc i umysłów słuchaczy i poruszać ich sumienia. Jednym z dowodów wielkości i popularności Szymona jako kaznodziei był fakt, że powierzono mu zaszczytną funkcję kaznodziei katedralnego na Wawelu. Tradycja przekazuje nam informację, że był również spowiednikiem króla Kazimierza Jagiellończyka. Szymon jako brat mniejszy umiejętnie i harmonijnie łączył życie kontemplacyjne z działalnością apostolską. Kochał samotność i ciszę, oddawał się modlitwie, praktykował surowe umartwienia. Przez całe życie - bardzo aktywny w posłudze kapłańskiej - był wytrwałym głosicielem Ewangelii. Gorliwie realizował rady ewangeliczne i kochał szczególnie cnoty wypływające z duchowości franciszkańskiej, takie jak: ubóstwo, pokora i prostota, surowość życia. Odznaczał się radością w służbie Bogu i ludziom. Chrystus, którego starał się wiernie naśladować, idąc za wskazaniem św. Franciszka, był w centrum jego życia i działania. Z miłości do Jezusa pragnął ponieść śmierć męczeńską. Przez całe życie odznaczał się także wielkim nabożeństwem do Matki Najświętszej i starał się Ją wiernie naśladować. We wszystkim, co Szymon czynił, ujawniała się jego wielka pokora i skromność, wypływające z ducha ubóstwa. Było to widoczne w jego sposobie bycia, odnoszenia się do innych, w podejmowaniu najbardziej przyziemnych i pogardzanych prac fizycznych w klasztorze. Unikał wszelkich godności i honorów. Wszelkie dobro, jakie działo się za jego przyczyną, przypisywał Bogu, a wszystko co robił, czynił na chwałę Bożą.

?Śmierć i sława świętości Kiedy w 1482 r. Kraków nawiedziła klęska zarazy - największa i najbardziej bolesna dla Krakowa w XV wieku - Szymon wraz z innymi braćmi pozostał na

miejsu i niósł dotkniętym chorobą pociechę religijną, świadczył różnoraką pomoc potrzebującym i opuszczonym. Spieszył z pomocą sakramentalną, zanosił Komunię św., umacniał duchowo i wspomagał materialnie, rozdając żywność. Bardzo szybko jednak Szymon też się zaraził i po kilku dniach podzielił los tych, którym ofiarnie służył. Podczas choroby okazywał wielką moc ducha i cierpliwość w znoszeniu cierpień. Umierał spokojnie, ze wzrokiem utkwionym w krzyżu. Było to 18 lipca 1482 r. W opinii wiernych i współbraci Szymon już za życia był uważany za świętego, dlatego wkrótce po jego śmierci podjęto - niestety, nieskuteczne - starania o jego beatyfikację. Dopiero 24 lutego 1685 r. Stolica Apostolska ogłosiła dekret beatyfikacyjny. W drugiej połowie XVIII wieku rozpoczęły się starania o kanonizację. Trudności natury politycznej uniemożliwiły przeprowadzenie procesu kanonizacyjnego. Kult jednak przez cały czas był żywy, spisywano cuda, które miały miejsce za jego przyczyną. Proces kanonizacyjny został wznowiony w 1948 r., ale dopiero ostatnie lata stworzyły właściwe warunki do tego, aby mógł być doprowadzony do szczęśliwego zakończenia. Ojciec Święty Benedykt XVI, 3 czerwca 2007 r. dokonał kanonizacji czworga błogosławionych. Wśród nich był franciszkanin - bł. Szymon z Lipnicy.

?Duchowe przesłanie przyszłego Świętego Szymon z Lipnicy, chociaż żył w XV wieku, pozostaje bliski również dziś przez przykład swojego życia i wstawiennictwo u Boga, żywo doświadczane przez wiernych, także na początku XXI wieku. Był mocno związany z Krakowem, dlatego stał się patronem miasta Krakowa oraz społeczności akademickiej, zwłaszcza studentów. Uważamy go za szczególnego orędownika matek w stanie błogosławionym. Był i jest czczony również jako ten, który uprasza zdrowie ciężko i nieuleczalnie chorym. O jego skutecznym wstawiennictwie u Boga, także dzisiaj, we wszystkich trudnych sprawach i w różnorakich potrzebach, świadczą prośby i podziękowania wciąż składane pisemnie u jego grobu w Krakowie. Sława świętości gromadzi wiernych także w miejscu jego urodzenia - w Lipnicy Murowanej, zwłaszcza 18 lipca, z okazji dorocznego odpustu. Szymon wstawia się u Boga, ale także swoim świętobliwym życiem ukazuje drogę realizacji powołania do świętości. Własnym przykładem uczy nas, że świętość życia zdobywa się przez codzienną wierność swojemu powołaniu oraz cierpliwe i wytrwałe wypełnianie obowiązków swego stanu. Tym samym uczy, że nie ma świętości bez współpracy z łaską Bożą, bez trudu i codziennego zmagania się z ludzką słabością. Pozostaje wzorem pracowitości oraz poważnego i odpowiedzialnego podejścia do obowiązków dnia codziennego, zwłaszcza dla tych, którzy poświęcili się głoszeniu Ewangelii; zachęca, by żyli nią na co dzień, pogłębiali wiedzę teologiczną i przygotowywali się do głoszenia słowa Bożego z całą gorliwością, pokładając jednocześnie nadzieję jedynie w Bogu i Jego mocy. Uczy, nie tylko osoby zakonne, umiejętnego łączenia kontemplacji z aktywnością życiową. Pokazuje, jak ważne są w życiu człowieka wierzącego cisza i skupienie, by odnaleźć samego siebie, pielęgnować ducha modlitwy, a tym samym umacniać wiarę i żyć w bliskiej zażyłości z Chrystusem i Jego Najświętszą Matką. Szymon swoim przykładem umartwienia i wyrzeczenia uczy także, że w życiu chrześcijańskim obok modlitwy konieczne jest również życie ascetyczne. Dla braci mniejszych jest ponadto wzorem gorliwego życia ideałami św. Franciszka z Asyżu, które nadal są aktualne i poszukiwane, gdyż dzisiejszy człowiek bardzo potrzebuje przykładów głębokiej wiary, braterstwa między ludźmi i harmonii z otaczającą przyrodą, pokoju, pokornego czynienia dobra i poświęcenia dla innych, zwłaszcza dla chorych i opuszczonych. Bł. Szymon pokazuje nam, że w każdej epoce i w każdej sytuacji można w pełni żyć Chrystusową Ewangelią i być skutecznym świadkiem Zmartwychwstałego Pana oraz świadkiem czynnej miłości i głosicielem Dobrej Nowiny o zbawieniu. Źródło: https://pl.wikipedia.org/wiki/Szymon_z_Lipnicy <https://www.niedziela.pl/artukul/10552/>